

Το σπίτι του Μάρτη

Ο Μάρτης γεννήθηκε μια μέρα δροσερή στη χώρα του παππού του του Χρόνου, μια χώρα παραμυθένια κι αέρινη, που απλώνεται πάνω από τον αιθέρα και τυλίγει γύρω γύρω τη γη. Μητέρα του ήταν η Άνοιξη και πατέρας του ήταν το Κρύο. Του Μάρτη οι γονείς, ωστόσο, μόλις ήρθε ο γιος τους στον κόσμο, αποφάσισαν να χωρίσουν. Άλλαξε, λοιπόν, σπίτι το Κρύο και δε ζούσε πια με την Άνοιξη...

— Το έλεγα στη θυγατέρα μου εγώ, κουβέντιαζε ο Χρόνος με τ' άλλα του τα παιδιά. Της το έλεγα πως με το Κρύο δε θα ταιριάσει, αλλά εκείνη δε μ' άκουγε...

— Το βρίσκω κι εγώ πολύ φυσικό που δεν τα πήγαν καλά, συμφωνούσε με τον πατέρα του το Καλοκαίρι. Μάλωναν όλη την ώρα οι δυο τους. Η Άνοιξη φούντωνε και το Κρύο δεν υποχωρούσε καθόλου!

— Ε, ας υποχωρούσε λίγο η αδερφή μας, έλεγε τη γνώμη του και το Φθινόπωρο. Ας έριχνε λίγο νερό στο κρασί της...

— Η Άνοιξη δεν έχει πολύ νερό, ούτε δικό της κρασί σαν του λόγου σου, έπαιρνε το μέρος της ο Χειμώνας. Παρόλο που το Κρύο είναι φίλος μου, εγώ νομίζω πως δεν της ταίριαζε διόλου. Κρύο και Άνοιξη πού ξανακούστηκε; Σωστά τ' αποφάσισαν να χωρίσουν...

Σωστά ή λάθος, ο Μάρτης βρέθηκε ξαφνικά με δυο σπίτια. Έτσι, τότε ήθελε να μένει με τον πατέρα και τότε με τη μητέρα του.

— Θεότρελος τούτος ο μήνας! Θύμωναν οι θείοι μαζί του. Ας διαλέξει επιτέλους: Κρύο ή Άνοιξη;

Ο παππούς Χρόνος, ωστόσο, δε
θύμωνε διόλου. Ήξερε γιατί
γίνονταν τούτες οι τρέλες. Κι ήταν
σίγουρος πως μια μέρα το εγγόνι του
θ' αποφάσιζε ποιο είναι το σπιτικό του.
Ως ν' αποφασίσει ο Μάρτης, τη μια μέρα έλεγε:
— Πάω να δω τον πατέρα μου!

Και τότε το Κρύο τον έσφιγγε στην αγκαλιά του και
του έστρωνε χιόνι να κοιμηθεί.

Ο Μάρτης δεν αγαπούσε και τόσο το χιόνι. Έτσι,
την άλλη μέρα μετάνιωνε.

— Θέλω να πάω στη μάνα μου, έλεγε.

Και τότε η Άνοιξη έστρωνε στο σπίτι της χαλί κα-
ταπράσινο, για να παίζει ο γιος της.

— Θεοπάλαβος τούτος ο μήνας! απορούσαν οι συγ-
γενείς. Πολύ άστατος, μα την αλήθεια!

Ο παππούς Χρόνος, ωστόσο, δεν απορούσε καθό-
λου. Καταλάβαινε τι έφταιγε για τις παλαβομάρες του
Μάρτη. Και ήταν βέβαιος ότι στο τέλος ο εγγονός του
θ' αποφάσιζε πού θα μείνει.

Ο Μάρτης δεν αργούσε να βαρεθεί το παιχνίδι στο
πράσινο χαλί της μαμάς του. Και σε λίγο άλλαξε πάλι
γνώμη.

— Θέλω να δω τον μπαμπά μου, έβαζε τα κλάματα.

Και τότε το σπίτι της Άνοιξης γινόταν από τα δά-
κρυα μούσκεμα.

Γύριζε, λοιπόν, ο Μάρτης στο Κρύο, μα σύντομα ξαναμετάνιωνε.

— Τώρα πεθύμησα τη μαμά μου, έλεγε.

Ροβολούσε, λοιπόν, μ' όλη του τη δύναμη στο σπίτι της Άνοιξης κι εκείνη του έδινε ένα ζεστό φιλί στο ιδρωμένο του κούτελο.

— Θεόμουρλος τούτος ο μήνας! παραξενευόταν το σόι. Μια μας τα κάνει μούσκεμα και μια μας ιδρώνει...

Ο παππούς Χρόνος, ωστόσο, δεν παραξενευόταν καθόλου. Μάντευε την αιτία για τις μούρλιες του Μάρτη και δεν είχε αμφιβολία πως κάποτε ο εγγονός του θ' αποφάσιζε ποιο είναι το μόνιμο σπίτι του.

Ώσπου ένα πρωί, από κείνα που ο Μάρτης ήταν με τον πατέρα του, το Κρύο τού λέει:

— Ξέρεις, παιδί μου, εγώ αποφάσισα να ξαναπαντρευτώ. Θα πάρω γυναίκα μου τη Χιονοθύελλα, που μου ταιριάζει. Και θα πάμε ταξίδι σε κρύα μέρη, θα στριφογυρίσουμε σ' όλο τον κόσμο. Θέλεις να έρθεις κι εσύ μαζί μας;

Ο Μάρτης είπε «ναι» στην αρχή, γιατί του άρεσαν τα πήγαιν' έλα. Σαν πέρασαν, ωστόσο, τρεις μέρες κι ύστερα ακόμη τρεις, κουράστηκε από το ταξίδι κι αποφάσισε να γυρίσει στη μάνα του. Άφησε, λοιπόν, το Κρύο και τη Χιονοθύελλα και ξεκίνησε για το σπίτι της Άνοιξης.

Στο δρόμο που πήγαινε συνάντησε τον κυρ Ήλιο, φίλο καλό του παππού του του Χρόνου.

— Γεια σου, λεβέντη! του φώναξε ο Ήλιος. Μεγάλωσες πολύ, βλέπω!

— Έκλεισα κιόλας είκοσι ένα μερόνυχτα! του αποκρίθηκε με καμάρι ο Μάρτης.

— Ε, αφού έκλεισες τα είκοσι ένα, κοντεύεις να γίνεις ολόκληρος μήνας πια. Σε λίγο θα μπορείς να στήσεις το δικό σου το σπιτικό.

— Ναι... θα μπορώ... σάσισε ο Μάρτης, που αυτό δεν το είχε ποτέ του σκεφτεί.

— Με την ευχή μου, λοιπόν, παλικάρι μου, του χάιδεψε ο Ήλιος το μέτωπο και συνέχισε το δρόμο του στον ουρανό.

Ο Μάρτης, ταραγμένος ακόμη από τούτα τα λόγια, κάθισε να ξεκουραστεί στη σκιά που απλώθηκε μόλις έφυγε ο Ήλιος. Τότε, ξάφνου, ήρθε και κάθισε δίπλα του μια κοπέλα.

— Πώς σε λένε; ρώτησε ο Μάρτης.

— Δροσούλα, του αποκρίθηκε κείνη.

— Και πού πηγαίνεις;

— Έφυγα από τον πατέρα μου το Ξεροβόρι και πάω στην Αύρα τη μάνα μου...

— Δε μένουν μαζί ο πατέρας και η μητέρα σου; ρώτησε ο Μάρτης.

— Όχι πια, είπε η Δροσούλα. Δεν ταίριαζαν και πολύ και ζουν τώρα χώρια.

— Κατάλαβα, μουρμούρισε κείνος. Τα ίδια κι εσύ... Θέλεις να κάνουμε παρέα οι δυο μας; Εμείς θαρρώ πως ταιριάζουμε.

— Θέλω, χαμογέλασε η Δροσούλα. Τώρα όμως είμαι πολύ βιαστική. Θα τα πούμε άλλη φορά.

Και ξεκίνησε να πάει στη μάνα της.

Πήρε πάλι κι ο Μάρτης το δρόμο του κι αφού περπάτησε τρεις μέρες και τρεις νύχτες, ανταμωσε άξαφνα το Γαλανό Ουρανό.

— Ε, παλικάρι! του φώναζε κείνος. Μήπως του λόγου σου είσαι ο γιος της πεντάμορφης Άνοιξης;

— Εγώ είμαι! του αποκρίθηκε ο Μάρτης καμαρωτά.

— Καλά το κατάλαβα, γέλασε ο Γαλανός Ουρανός. Της μοιάζεις πολύ. Τι γίνεται, αλήθεια, η μητέρα σου; Είναι πάντοτε όμορφα τα γαλάζια της μάτια;

— Πάντα! ξανάπε με καμάρι ο Μάρτης.

— Λαμπρά! άστραψε από χαρά ο Γαλανός Ουρανός.

Κι ευθύς έκοψε από τη γαλανή φορεσιά του ένα κομμάτι, το έκανε χωνάκι, κόλλησε μια ηλιαχτίδα για μίσχο και το έβαλε στο χέρι του Μάρτη.

— Δώσε αυτό το γαλάζιο κρινάκι από μέρους μου στη μητέρα σου, τον παρακάλεσε. Της στέλνω με δαύτο ένα μήνυμα!

Έτοι ο Μάρτης, κρατώντας το παράξενο λουλούδι, περπάτησε άλλη μια μέρα κι άλλη μια νύχτα κι έφτασε, επιτέλους, στο σπίτι της Άνοιξης.

— Το και το, της λέει. Αυτό το κρινάκι σου το στέλνει ο Γαλανός Ουρανός!

Η Άνοιξη θαμπώθηκε από την ομορφιά του λουλουδιού. Το μύρισε, και κείνο ζωντάνεψε και της μίλησε με ουράνια φωνή:

— Γεια σου, τρισχαριτωμένη μας Άνοιξη! Ο κύριός μου θέλει να ζήσει μαζί σου. Δέχεσαι να γίνεις γυναίκα του;

Η Άνοιξη έφεξε ολόκληρη με τούτα τα λόγια και είτε:

— Ας γίνει το θέλημα του Γαλανού Ουρανού!
Ο Μάρτης, σαν είδε τα γαλάζια μάτια της μάνας

του ν' αστράφτουν από χαρά, συλλογίστηκε πως καλά έκανε και της έφερε το λουλούδι. Καλά θα ήταν, αν έπαιρνε για δεύτερο άντρα της το Γαλανό Ουρανό. Σίγουρα οι δυο τους θα ταίριαζαν.

— Τώρα θα μείνεις για πάντα στο σπίτι μας, τον αγάλιασε η Άνοιξη. Ο πατριός σου είμαι σίγουρη ότι θα σ' αγαπάει πολύ.

Ο Μάρτης, ωστόσο, που είχε από μέρες κλείσει τα είκοσι ένα μερόνυχτα και κόντευε να γίνει ολόκληρος μήνας, είχε άλλο σχέδιο στο μυαλό του. Από την άλλη μέρα κιόλας άρχισε να χτίζει ένα σπίτι δικό του, γιατί λογάριαζε να πάρει τη Δροσούλα γυναίκα του.

Το σπίτι του Μάρτη γινόταν όμορφο, γερό και μεγάλο. Στο τέλος, αφού έχτισε όλες τις κάμαρες, από τη μια πλευρά του σπιτιού έφτιαξε κι ένα δωμάτιο από πάγο, κι από την άλλη πρόσθεσε κι ένα δωμάτιο από ηλιαχτίδες.

— Δεν ξέρει πια τι του γίνεται τούτος ο μήνας! αγανάκτησαν οι συγγενείς κι οι γνωστοί. Απ' τη μια όλο κρύο κι απ' την άλλη όλο ζέστη...

Ο παππούς του ο Χρόνος, όμως, διόλου δεν αγανάχτησε. Ήξερε πως ο τρίτος του εγγονός έχτισε έτσι το σπίτι του, για να έχει θέση και για τους γονείς του. Γιατί τώρα που θα παντρευόταν με τη Δροσούλα, δε θα πήγαινε πια ο Μάρτης πότε στο Κρύο και πότε στην Άνοιξη. Θα πήγαιναν κάθε τόσο εκείνοι να δουν τι γίνεται το παιδί τους. Κι ας έλεγε όλος ο κόσμος:

— Θεότρελος τούτος ο μήνας... Θεοπάλαβος και θεόμουρλος...

Του Μάρτη δεν του έκανε πια ούτε κρύο ούτε ζέστη.